

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Oboer/116/2014
Identifikačné číslo spisu:	4204110913
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Ľubomíra Kúdelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:4204110913.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOST', s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou: Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnému: Y. H., nar. XX. V. XXXX, bytom M., o vymoženie 427,21 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 12Er/35/2004, o odvolaní a dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 30. septembra 2013, č. k. 25CoE/142/2013-54 a o návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania, takto

rozhodol:

- I. Odvolacie konanie z a s t a v u j e.
- II. Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a.
- III. Dovolanie oprávneného o d m i e t a.
- IV. Povinnému náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Komárno poveril súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu na základe notárskej zápisnici č. N 4527/2003, NZ 102913/2003 spísanej 07. novembra 2003 notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom so sídlom v Partizánskom.

Okresný súd Komárno uznesením z 21. augusta 2012, č. k. 12Er/35/2004-23 návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol, exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. Výslovil, že o trovách exekúcie súdneho exekútora rozhodne v osobitnom uznesení.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnený a povinný uzavreli dňa 07. mája 2003 Zmluvu o úvere (ďalej len „zmluva o úvere“), súčasťou ktorej bolo aj splnomocnenie, ktorým povinný splnomocnil advokáta Mgr. Tomáša Kušníra na spísanie notárskej zápisnice, t. j. aby v jeho mene uznal jeho záväzok z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo pre exekúciu na celý jeho majetok do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva. Nakoľko povinný nesplnil záväzok zo zmluvy, bola spísaná notárska zápisnica, kde za povinného konal a zápisnicu podpísal substituent splnomocnenca povinného Mgr. Bruno Žlnay, ktorý dlh v plnom rozsahu,

čo do základu aj do výšky uznal, a zároveň vyhlásil, že dlh ktorý je opísaný v notárskej zápisnici povinný splatí v lehote do 14. novembra 2003, v opačnom prípade vyjadril súhlas s použitím notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Uviedol, že podstatnou a právne relevantnou skutočnosťou je, či predmetné splnomocnenie je platným právnym úkonom a uznanie dlhu na základe takto udeleného plnomocenstva v notárskej zápisnici je platným právnym úkonom s poukazom na ust. § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Rozpor v záujmoch musí reálne existovať, preto nestačí len potenciálna možnosť takéhoto rozporu. Právne úkony osôb, ktoré nespĺňajú náležitosti upravené v § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka spôsobia absolútnu neplatnosť takýchto právnych úkonov bez ohľadu na skutočnosť, či o tom účastníci právneho úkonu vedeli. Ďalej uviedol, že ak v čase uzavretia zmluvy o splnomocnení neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, povinný v tomto čase nemohol uznať dlh. Potom ani Mgr. Tomáš Kušnir nemohol byť platne splnomocnený na takéto právo. Ak zmluvné zastúpenie v tejto veci bolo urobené na základe absolútne neplatného právneho úkonu, potom Mgr. Tomáš Kušnir, resp. ním splnomocnený substituent nemohol svojím konaním uznať dlh povinného, čo do dôvodu a výšky, ani za povinného súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Povinný bol taktiež zaviazaný na splatenie dlhu v lehote, o ktorej nemusel mať ani vedomosť. Notárska zápisnica preto v danom prípade nezodpovedá požiadavkám, ktoré na ňu ako na spôsobilý exekučný titul kladie § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku. Súd konštatoval, že predmetná notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom pre exekúciu, nakoľko plnomocnenstvo udelené povinným je v rozpore s § 31 a nasl. Občianskeho zákonníka, tak i uznanie záväzku v zmysle § 323 Obchodného zákonníka spolu s udelením súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice je neplatné. Ďalej uviedol, že exekučný súd môže skúmať či sú naplnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie počas celého exekučného konania a v prípade, že tieto podmienky splnené nie sú, musí vyvodiť príslušné procesné dôsledky. Vzhľadom na uvedené, súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, napadnutým uznesením návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol a na odvolanie oprávneného, uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením uznesenia súdu prvého stupňa a preto sa v zmysle § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) obmedzil len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Na zdôraznenie správnosti dodal, že s ohľadom na množstvo obdobných prejednávanych exekučných vecí niet sporu o tom, že Mgr. Tomáš Kušnir súčasne vystupuje opakovane ako splnomocnenec povinných, a zároveň aj ako splnomocnenec spoločností, ktorých predmetom činnosti je poskytovanie úverov. V tejto súvislosti § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyžaduje, aby záujmy zástupcu neboli v rozpore so záujmami zastúpeného. V prípade zistenia, že právne úkony osôb boli učinené v rozpore s uvedeným ustanovením, sú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné, a to bez ohľadu na to, či o tom účastníci právneho úkonu vedeli. Je preto dôvodný záver súdu prvého stupňa, že Mgr. Tomáš Kušnir konal v rozpore s so záujmom povinného ako zastúpeného. Predmetné splnomocnenie ako i uznanie dlhu na základe takto udeleného plnomocenstva v predmetnej notárskej zápisnici je neplatným právnym úkonom, a preto ani notárska zápisnica nemôže byť spôsobilým exekučným titulom.

K návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 poukázal na § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého je možné exekučné konanie prerušiť iba vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon. Rovnako má odvolací súd za to, že v danej veci neexistuje potreba obrátiť sa s prejudiciálnou otázkou k výkladu únievého práva na Súdny dvor Európskej únie.

Proti potvrdzujúcemu výroku uznesenia odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, ktoré odôvodnil ust. § 241 ods. 2 písm. a/ a § 237 písm. a/ O. s. p., že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, ust. § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, ust. § 237 písm. f/ O. s. p., že súd svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom, ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol,

aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania a navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

Podľa jeho názoru, exekučný súd nie je oprávnený skúmať materiálnu správnosť exekučného titulu - notárskej zápisnice. Vo veci je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci - o materiálnych a formálnych podmienkach vykonateľnosti exekučného titulu sa rozhodovalo v čase, keď už o nich bolo právoplatne rozhodnuté vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Odňatie možnosti pred súdom konať vyvodzoval zo skutočnosti, že súdy nevyzvali a ani inak nekomunikovali s oprávneným o jeho právnych a skutkových návrhoch, a že svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnili. Odňatie možnosti konať pred súdom videl aj v tom, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci pojednávanie, aj keď tak v zmysle § 57 ods. 5 Exekučného poriadku boli povinné urobiť a že exekučný súd neumožnil oprávnenému viesť kontradiktórne súdne konanie.

Oprávnený v podanom dovolaní navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré formuloval do dvoch bodov.

Oprávnený podal proti uzneseniu odvolacieho súdu vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, ktorým žiadal uvedené rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

Povinný sa k odvolaniu a dovolaniu oprávneného nevyjadril.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bol už účastníkom konania vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred najvyšším súdom, v ktorých - tak, ako aj v tomto prípade - podal odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu; najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach v týchto veciach zastavil (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu z 29. apríla 2013 sp. zn. 3OboE/1/2013, ako aj z 18. júna 2013 sp. zn. 3OboE/25/2013, z 10. marca 2014 sp. zn. 3OboE/74/2013, sp. zn. 3OboE/76/2014, z 19. novembra 2014 sp. zn. 3OboE/202/2014) s tým, že a/ odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa, b/ rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol v odvolacom konaní zamietnutý návrh na prerušenie konania a ktorým bolo potvrdené odvolaním napadnuté rozhodnutie, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa (ale je rozhodnutím odvolacieho súdu), c/ najvyšší súd na rozhodnutie o odvolaní smerujúcim proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa stotožňuje s právnymi závermi v nich vyjadrenými.

Vzhľadom na to, že funkčná príslušnosť najvyššieho súdu na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní zastavil (§ 103 a § 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 17. marca 2014 sp. zn. 3Oboer/108/2013, 29. apríla 2014 sp. zn. 3Oboer/75/2013, z 19. júna 2014 sp. zn. 3Oboer/179/2013, z 15. júla 2014 sp. zn. 3Oboer/208/2013, z 29. júla 2014 sp. zn. 3Oboer/147/2013, z 29. júla 2014 sp. zn. 3Oboer/139/2013, z 21. júla 2014 sp. zn. 3Oboer/234/2013 na ktoré v

podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ, ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. Z určujúceho hľadiska teda išlo zo strany súdov nižších stupňov o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku). Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

III. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p. skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., dovolateľom napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávneného preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jeho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 29. apríla 2014 sp. zn. 3Oboer/75/2013, z 19. júna 2014 sp. zn. 3Oboer/179/2013, z 29. júla 2014 sp. zn. 3Oboer/147/2013, z 29. júla 2014 sp. zn. 3Oboer/139/2013 a z 17. júna 2014 sp. zn. 3Oboer/165/2013, a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 01. februára 2012 sp. zn. 5Cdo/205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012),
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania - nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale bol podaný návrh na vykonanie exekúcie,
4. Exekúciu možno vykonať aj na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka) - o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním

zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka), preto je absolútne neplatný aj Mgr. Tomášom Kušnírom udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku),

5. Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku), ide o dôvod, so zreteľom na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).

6. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,

7. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonával na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne - teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného - môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania,

8. ak exekučný súd pri preskúmaní exekučného titulu vychádza z iných dôkazov než tých, ktoré sú výslovne uvedené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia) a na tomto základe posúdi exekučný titul v neprospech oprávneného, je povinný dať mu možnosť vyjadriť sa k podkladom svojho preskúmania. Pre udržateľnosť napadnutého postupu a uznesení však postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku. (pozri aj stanovisko Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PLz. ÚS 1/2014, prijaté na neverejnom zasadnutí pléna dňa 07. mája 2014).

Tieto právne závery (viď bod 1. až 8.) zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci.

K námietke oprávneného, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie aj keď tak podľa zákona boli povinné urobiť dovolací súd uvádza, že Zákom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. augusta 2012 bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/ Exekučného poriadku. V danom prípade súd prvého stupňa exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku uznesením z 21. augusta 2012. Došlo teda k procesnej nesprávosti namietanej oprávneným.

Dovolací súd v preskúmvanej veci vzal do úvahy, že s účinnosťou od 01. januára 2013 došlo k zmene právnej úpravy, v zmysle ktorej bolo predmetné ustanovenie § 57 ods. 5 Exekučného poriadku vypustené. Z uvedeného je zrejmé, že s účinnosťou od 01. januára 2013 je na úvahe exekučného súdu či pojednávanie nariadi. Túto zmenu dovolací súd zohľadnil pri úvahe, či sa zrušením napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dosiahne zmysel a účel sledovaný dovolaním (náprava nesprávosti, ku ktorej došlo). Dovolací súd nemohol prehliadnuť, že i keby došlo k zrušeniu rozhodnutí súdov nižších stupňov a k vráteniu veci na ďalšie konanie súdu prvého stupňa, nebol by (už) tento súd povinný nariadiť pred zastavením exekúcie pojednávanie. Navyše, ako vyplýva z judikatúry z rozhodnutia R 39/1993, podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je splnená, v prípade, že sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom (iba) pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohol podať proti rozhodnutiu, ktoré mu bolo riadne doručené, odvolanie. Oprávnený v danom prípade túto možnosť využil. Rovnako odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dôvodov (§ 214 ods. 1 písm. b/, c/ a d/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného vyplýva, že nariadenie pojednávania bolo v danom

případe na úvahe odvolacieho súdu.

Dovolateľom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012), nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania nezakladajú.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľom, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

IV. Oprávnený z procesného hľadiska zavinil, že sa konanie o jeho odvolaní muselo zastaviť a vznikla mu povinnosť nahradiť povinnému trovy tohto konania (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jeho dovolaní vzniklo procesne úspešnému povinnému právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal povinnému náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania, pretože nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.